

13. helluntain jälkeinen viikko, torstai

Epistola

(2. Kor. 10: 7 b – 18)

”Veljet, jos joku varmasti uskoo kuuluvansa Kristukselle, hän ajatelkoon sitä, että samalla tavoin myös me olemme Kristuksen omia. Herra on valtuuttanut minut vahvistamaan teitä eikä lannistamaan, ja vaikka ylpeilisin valtuuksistani hiemen liikaakin, minun ei tarvitse hävetä. Älkää luulko, että minä kirjeilläni vain pelottelen teitä. Eräähän sanovat: ”Hänen kirjeeensä ovat kyllä ankaria ja kiivaita, mutta hänen oma esiintymisensä on avutonta ja puheensa mitätöntä.” Näiden on syytä pitää mielessä, että sitten kun olen taas luonanne, toimin samalla tavoin kuin olen poissa ollessani puhunut kirjeissäni. Meillä ei ole rohkeutta katsoa kuuluvamme sellaisiin, jotka itse suosittelevat itseään, eikä verrata itseämme heihin. He ovat ymmärtämättömiä, kun ottavat mittapuukseen omat saavutuksensa ja vertaavat itseään vain itseensä. Me taas emme ylpeile kohtuuttomasti, vaan sen mittapuun mukaan, jonka Jumala on meille antanut määrätessään, että työkenttämme ulottuu teihinkin asti. Me emme kurkota liian pitkälle, ikään kuin te ette kuuluisikaan meidän toimintapiiriimme; olemmehan ensimmäisinä tuoneet Kristuksen evankeliumin teille saakka. Emme ylpeile kohtuuttomasti emmekä toisten vaivannäöstä. Sen sijaan toivomme, että uskonne kasvaessa mekin pääsemme teidän keskuudessanne vielä paljon suurempaan arvoon saamamme tehtävän toteuttajina. Toivomme, että saamme julistaa evankeliumia vielä teitäkin etäämpänä asuville ja että voimme ylpeillä omista emmekä toisten aikaansaannoksista. ”Joka ylpeilee, ylpeilköön Herrasta.” Luotettava ei ole se, joka itse suosittelee itseään, vaan se, jota Herra suosittelee.”

Tekstimme jatkaa eilistä tekstiä. ”Jos joku” viittaa Paavalin vastustajiin. ”Uskoo kuuluvansa Kristukselle” todennäköisesti ei viittaa ’Kristus -puolueen’ (1. Kor. 1: 12) jäseneen tai tavalliseen kristittyyn (1. Kor. 3: 23). Todennäköisesti Paavalin vastustajat ovat vaatineet erityistä suhdetta Kristukseen (vrt. 2. Kor. 11: 13, 23). Tämä on voinut olla historiallisen Jeesuksen tunteminen (2. Kor. 5: 16) tai Hänet tunteneen antama valtuutus jollekin henkilölle. ”Myös me olemme Kristuksen omia” viittaa siihen, että Kristus ilmestyi myös Paavalille (1. Kor. 15: 8).

”Herra on valtuuttanut minut vahvistamaan teitä” merkitsee valtuutusta perustaa seurakuntia, tällainen tehtävänto löytyy profeetta Jeremiaalta (Jer. 1: 9 – 10). ”Hänen oma esiintymisensä on avutonta ja mitätöntä” on Paavalin vastustajien näkemys Paavalista. Tuona aikana julistajien odotettiin osaavan vedota puheillaan yleisöönsä. Kun Paavali ei ollut tällainen puhuja, niin vastustajat kyseenalaistivat Paavalin toiminnan ja hänen apostolisuutensa, ja ajattelivat, ettei hänellä ole Hengen

antamaa voimaa.

Paavali käyttää ironiaa erottaakseen itsensä kilpailijoistaan. Hän ei kehu itseään tai omaa ryhmäänsä. Paavalin ainoa vertailukohta on Kristus.

”Työkenttämme ulottuu teihinkin asti.” Paavali oli saanut tehtäväkseen pakanalähetyksen (Gal. 2: 12). Se ei kuitenkaan sulkenut pois diasporassa (nyt: Palestiinan ulkopuolella) tapahtuvaa lähetystyötä myös juutalaisten keskuudessa. Työkenttä oli maantieteellinen, ei kansallisuuteen perustuva. Tämä perusperiaate on edelleen voimassa. Paikallinen kirkko perustuu maantieteeseen, ei kansallisuuteen. Yhdellä alueella tulisi toimia vain yksi (ortodoksinen) kirkko. Paavalin työn pohjalta oli syntynyt Korintin seurakunta, sen takia hänellä oli oikeus huolehtia siitä, eikä myöhemmin tullut lähetystyöntekijä voinut viedä sitä häneltä pois.

Paavalin toive on, että uskon kasvaessa kasvaa myös ymmärrys Paavalin työtä kohtaan. Silloin korinttilaiset ymmärtäisivät, että Paavalin ei niinkään tule keskittyä perustettujen seurakuntien ylläpitoon, vaan uusien seurakuntien perustamiseen. ”Julistaa evankeliumia vielä teitäkin etäämpänä asuville” voi merkitä sitä, että Paavali jo tässä vaiheessa suunnitteli lähetysmatkaa Espanjaan.

”Joka ylpeilee, ylpeilköön Herrasta” on Paavalin suosikkilainaus profeetta Jeremiaalta (Jer. 9: 23). Tämä on ylpeilyn oikea muoto.

Evankeliumi

(Mark. 3: 28 – 35)

”Herra sanoi: ”Totisesti: Kaikki tullaan antamaan ihmisille anteeksi, kaikki synnit ja herjaukset, miten he sitten herjaavatkin. Mutta jos joku herjaa Pyhää Henkeä, hän ei saa ikinä anteeksi vaan on syypää ikuiseen syntiin.” He näet olivat sanoneet,, että Jeesuksessa oli saastainen henki. Jeesuksen äiti ja veljet olivat saapuneet paikalle. He jäivät ulos seisomaan ja lähettivät hakemaan häntä. Hänen ympärillään istui paljon ihmisiä, ja hänelle tuotiin sana: ”Äitisi ja veljesi ovat tuolla ulkona ja kysyvät sinua.” Mutta Jeesus vastasi heille: ”Kuka on äitini? Ketkä ovat veljiäni?” Hän katsoi ihmisiin, joita istui joka puolella hänen ympärillään, ja sanoi: ”Tässä ovat minun äitini ja veljeni. Se, joka tekee Jumalan tahdon, on minun veljeni, sisareni ja äitini.”

Teksti jatkuu siitä, mihin eilinen jäi. Kysymys synnistä Pyhää Henkeä vastaan löytyy myös Matteukselta (Matt. 12: 31 – 32) ja Luukkaalta (Luuk. 12: 10). Syntien anteeksi saaminen edellyttää

katumusta, vaikka sitä ei tässä erikseen mainitakaan. Markuksen tekstissä Jeesus oli ennen tätä sanomista karkoittanut pahoja henkiä ja lainopettajat väittivät Hänen toimivat ”pääpaholaisen voimin”. Lainopettajat siis nimittivät Jeesuksessa toiminutta Pyhää Henkeä paholaiseksi. Tämä on se herjaus, josta Jeesus toteaa: ”joka herjaa Pyhää Henkeä, hän ei saa ikinä anteeksi”. Lainopettajat eivät hyväksyneet Jeesuksessa olevaa Pyhää Henkeä ja he kielsivät Hänet. Tämä merkitsee Jumalan kieltämistä. Anteeksianto tulee Jumalalta. Jos joku on kieltänyt Jumalan, niin samalla hän on kieltänyt omien syntiensä anteeksiannon, hän on kieltänyt itseltään Jumalan armon. Markus korostaa tässä, että Jeesus on Messias (Kristus).

Kirkon opettajien mukaan katumus on mahdollisuus saada anteeksianto. Tämä koskee myös sellaista tilannetta, jolloin ihminen on aikaisemmin kieltänyt Pyhän Hengen ja tätä asiaa myöhemmin katuu. Vain pysyvä Pyhän Hengen kieltäminen (koko elämän lopun ajan) johtaa anteeksiantamattomuuteen, sillä silloin ei ole anteeksi antajaa.

”Jeesuksen äiti ja veljet olivat saapuneet paikalle.” Tämä oli mainittu jo kertaalleen hieman aikaisemmin (Mark. 3: 21). Jeesuksen veljet ovat todennäköisesti Hänen kasvatti-isänsä Joosefin ensimmäisestä avioliitosta. Joosefia ei mainita, hän on todennäköisesti jo iäkkäänä kuollut. Sama kertomus löytyy Matteukselta (Matt. 12: 46 – 50) ja Luukkaalta (Luuk. 8: 19 – 21)

Todennäköinen syy heidän saapumiselleen olivat kertomukset, joissa Jeesusta kuvattiin pahan hengen vallassa olevaksi. Perhe tuli hakemaan omaansa hoitaakseen Häntä. Marialle enkeli Gabriel oli ilmoittanut hänen Poikansa tehtävästä, mutta voi olla, ettei Maria sitä täysin ymmärtänyt.

Paikalla oli paljon kansaa istumassa ja kuuntelemassa Jeesusta. Tilanne kuvataan rauhallisena. Jeesukselle välitettiin sana Hänen omaistensa tulemisesta paikalle. Jeesuksen vastaus viestintuojille tuntuu olevan ankara Hänen sukulaisiaan kohtaan, Hän toteaa Hänen oikeiden sukulaistensa olevan niitä, jotka tekevät Jumalan tahdon. Jeesus ei sulje perheensä jäseniä pois itsestään, mutta Hän edellyttää, että myös heidän on toimittava Jumalan tahdon mukaan. Yhteiskunnassa, missä sukulaisuhteet olivat hyvin tärkeitä, hengellisen perheen tuominen etusijalle haastaa ihmisen miettimään muita sukulaisuus (ihmis) suhteita, ja arvioimaan niitä Jumalan tahdon näkökulmasta.